

Birtalan Ferenc MENNYBŐL AZ

tűnik az ős nyoma sincs a nyárnak
rémült pózban gunnyasztanak a panelházak
rövidülő nappalok december árad
fekete ruhás jehova-tanúk járnak

közeledik a mennyek országa gáz van
ismeri istent kérdik mondom itt lakik nálam
mutatom pelyhedző tollasodó szárnyam
maholnap röppenek a magam egét szálljam

mire behavasul a világ fent keringek
őrzőangyalokkal rójuk köreinket
figyelik röptünket alatt a linkek
sebaj behódolnak ők is a nincsek

mikor ideér az acélszeges szél
s már azt kívánod bárcsak ne lennél
felhangzik a stille nacht zengő jeges tél
jajdul a csengő menj nyiss ajtót menjél

kép | [Dave, flickr.com](https://www.flickr.com/photos/dave/)

Birtalan Ferenc ARMAGEDDON

töltsd ki az utolsó cseppet és rohadj meg
akár vagy akár nem mindegy
menj tőlem kincstári kegyelmeddel
nem kellettél soha nekem az én fiam kell

számolj vedd elő mindkét kezed
mit tettetek velem ti istenek
állok nyakamon rakás évtizeddel
vedd el a keserű poharam vedd el

ne félj én békén hagylak
de tudd szerintem link alak vagy
cifrázhatom színezhetem bárhogy
itt a piros hol a piros a háromságod

én csak kérdezek hogy engedhetted
de rezzenését se látom szemednek
csodákat nem tegnap kell tenni
a kör bezár nekünk nincs másik ennyi

nem vigasztal a leplét ejtő lázár

ha te vagy az élő miránk kell vigyázzál
mert így csak semmi vagy kő se a szegleten
és nem érdekel hogy nem bocsátasz meg nekem

kép | Kelly, flickr.com

Birtalan Ferenc HA HIDEG VAN

megy az ember mit tehetne
peregnek az évtizedek
reggel este

nyár múlik hócsillagos tél
nem hallom üzeneted
hova lettél

köpök a hamis prófétákra
 eget hazudnak
itt vagyok árva

hullt levél sodródva szélben
dértakaróban
ki vacog értem

tengődöm semmivé degradáltan
stricibandában
vagyok hazátlan

pedig voltak álmaim szépek

aztán este reggel
az ember ébred

a csikóremények szétszaladtak
pergő évtizedek
mindig magad vagy

érdemeltél-e jobbat
hülye fölvetés
minden rothad

mit tehetne meg az ember
deresen-zúzmarásan
egyszerellemmel

kép | Szatmári Zoltán, fotolesen.hu

Birtalan Ferenc MÁRIÁS

olyan egyszerű minden mint bővített házunk lambériatimpanonján
a faragott sokszögű facsillag alatt
gyermekét ölelő mária

amikor a vevőnek mondtam a szobrot elviszem
magam faragtam egy évekig őrzött ágból amit guyon richárd utcai
lakásunk villanyóraszekrényében találtam sokáig nézegettem
aztán fölismertem benne az asszonyt
azt felelte máriácska nélkül nem áll az üzlet
végül is rábólintottam
maradjon a csillag alatt az asszony a gyermek
legalább őket ne háborgassa a rengés

minden olyan egyszerű csak az ember néha megbonyolítja a dolgokat
azóta se jártam arra csak hallomásból tudom az összes fát kivágták
a fenyőket az ablakok elől a mandulát dédelgetett magnóliát tiszafát
odalett az örömszerző anyuformájú ciprus is a szemgyönyörködtető

egyszerű minden egy hosszú élet harmadában
elszakatolnak az évtizedek
többé nem hoz dunaszagot a szél
a tehetetlenség lendíti az évszakokat nyarat hamis telet
máriácska áll a gyerekekkel de tavaszt nem ígér

ma ünneptelen a kedvem
próbálom megfejteni miért jut eszembe a fehér gyermekes asszony
ahogy kilép a lambériatimpanonból
s vár a mahagóni-sötét keretben